



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **T. K.**, nar. X, bytem X, zástupce: JUDr. Radek Bechyně, advokát se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2015, čj. 8606/DS/2015/SR, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Náchod (dále také jen "správní orgán I. stupně") ze dne 26. 1. 2015, čj. 58343/14/DSH/VF, sp. zn. KS 12298/2014 DSH, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 cit. zákona, a proto mu byla

podle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 téhož zákona uložena pokuta, zákaz činnosti řízení motorových vozidel a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši. Přestupku se dopustil tím, že dne 20. 9. 2014 v 9:46 hodin v obci Náchod, ulici Kladská, ve směru jízdy do centra obce Náchod, řídil motorové vozidlo tovární značky VW Passat, registrační značky 5H8 9390, a byla mu silniční kontrolou prováděnou hlídkou Policie České republiky pomocí silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD u Náchodských pekáren naměřena rychlost jízdy 97 km/h v místě, kde je pravidly silničního provozu povolena maximální nejvyšší rychlost v obci 50 km/h. Při zvážení možné odchylky ± 3 km/h při rychlostech do 100 km/h, byla tedy uvedenému vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 94 km/h, což je o 44 km/h více, než je povolena rychlost v obci.

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně naplnil zákonné požadavky pro tento druh rozhodnutí, přezkoumatelným způsobem specifikoval místo spáchání přestupku a rozhodnutí označil za přesvědčivé a přezkoumatelné. Podrobně se vyjádřil k námitce, že je nutno postavit nade vší pochybnost, že se jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a zhodnotil dokazování provedené správním orgánem I. stupně. K tomu poukázal na ustanovení § 51 a násl. zákona č. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že k provedení dokazování lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, přičemž mezi důkazní prostředky patří i důkaz svědeckou výpovědí. Žalovaný zrekapituloval výpovědi dvou svědků vyslechnutých v průběhu správního řízení, a to výpovědi policistů provádějících kontrolu, konkrétně výpověď pprap. J. F. a nstržm. M. D. Dle žalovaného nebyly ve svědeckých výpovědích žádné rozpory a nebylo ani shledáno nic, co by svědčilo pro to, že by svědci vypovídali se záměrem žalobce poškodit. Svědecké výpovědi tvoří s ostatními podklady důkazní řetězec, ze kterého lze dovodit zavinění žalobce. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících důkazů spolehlivě prokazuje všechny okolnosti spáchaného skutku majícího znaky skutkové podstaty přestupku a dle žalovaného je postaveno najisto, že se jednání dopustil právě žalobce.

Žalovaný s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, čj. 2 As 3/2004-70, uvedl, že pokud někdo přenáší odpovědnost za spáchání přestupku na jinou osobu, nemůže být nucen k identifikaci pachatele, musí však být srozuměn s tím, že správní orgán může vycházet i z ostatních důkazů a bude hodnotit, zda tyto důkazy jsou samy o sobě dostatečně průkazné k identifikaci pachatele přestupku. Žalovaný poznamenal, že na místě samém žalobce netvrdil, že se přestupku nedopustil. To uvedl v přípisu ze dne 21. 1. 2015, v němž tvrdil, že vozidlo v době spáchání přestupkového jednání neřídil, že řídila osoba jemu blízká, přičemž tato osoba po naměření nejvyšší dovolené rychlosti vozidlo opustila, proto převzal řízení a následně byl zastaven hlídkou policie. K tomu žalovaný uvedl, že policie prováděla kontrolní činnost v civilním vozidle a řidiči motorových vozidel nemohli vědět, že se jedná o vozidlo Policie ČR. Má zato, že vývoj během správního řízení naznačuje jistou účelovost tohoto tvrzení žalobce. Pokud však takové samo o sobě neověřitelné tvrzení neopřel o další tvrzení (identifikaci osoby, která se měla přestupku dopustit, prokázání toho, že se v době přestupku nacházel na jiném místě, atp.), nemůže spoléhat na to, že pouhý neprokazatelný výrok spojený s hypotetickou možností své pravdivosti a následovaný pasivní resistencí vypovídajícího, založí

nutně pochybnost dostatečnou ke zbavení obvinění ze spáchání přestupku. Dle žalovaného byla skutečnost, že se žalobce přestupku dopustil, prokázána v míře zcela dostatečné.

K námitce neprokázání materiálního znaku přestupku žalovaný podal definici přestupku dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a rozebral formální a materiální znaky přestupku. Zopakoval, že dle ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Stanoví-li § 18 odst. 4 zmíněného zákona, že řidič smí jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/hod., a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/hod., pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Proto dovodil, že formální znaky přestupku byly v dané věci naplněny. Naplněn byl dle jeho názoru i materiální znak přestupku, když chráněným zájmem zde je jednak organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy, individuálně pak zájem těch, kdo splnili dané podmínky a respektovali výše uvedené ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Tyto zájmy pak žalobce svým jednáním nesporně porušil, žalovaný současně zdůraznil nebezpečnost takového jednání, kdy žalobce flagrantně porušil rychlost jízdy v obci.

Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy a mající dostatečný výchovný účinek.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Dle žalobce nevyvrátil žalovaný jeho tvrzení, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil. Žalovaný sice konstatoval, že je tato verze možná, ovšem na základě svých subjektivních pocitů jí odmítl, přičemž tvrzení, že si žalobce nemohl být vědom, že v místě spáchání přestupku bylo vozidlo změřeno hlídkou policie, protože policisté využili civilní vozidlo, které nemohl poznat, je dle žalobce snadno vyvratitelné. Takřka s jistotou lze konstatovat, že i v civilním vozidle byli policisté oblečení dle předpisů a tedy snadno identifikovatelní. Toho si řidič, který se dostatečně věnuje řízení, všimne i přes krytí civilním vozidlem. Žalobce vyslovil nesouhlas i s názorem žalovaného, že toto jeho tvrzení je zjevně účelové se smyslem vyvinít se z předmětného jednání. Zdůraznil, že v právním řádu je pevně zakotvena presumpce nevinu a nelze tedy o někom tvrdit, že se pouze snaží vyvinít ze svého jednání, kdy toto prohlášení jednoznačně odpovídá spíše presumpci viny. Svým tvrzením o účelovosti správní orgán prakticky předjímá vinu žalobce.

Dále žalobce namítl, že se žalovaný se nezabýval skutečností, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je mu kladen za vinu. Žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, že veřejným zájmem je, aby na pozemních komunikacích byla respektována pravidla ustavená zákonem o silničním provozu. Žalobce se však domnívá, že ne každé porušení pravidel musí být přestupkem a že je nutné vždy skutek vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, které mohly povahu jednání ovlivnit, zejména tedy možnost, zda mohl

dotyčný svým jednáním kohokoli ohrozit. Žalobce má zato, že vzhledem k době, kdy ke spáchání předmětného skutku došlo, musela být možnost, že by svým jednáním kohokoli ohrozil, velmi nízká. Žalovaný se však nevypořádal s argumentem ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, které bylo naprosto minimální, a to zejména vlivem provozu na pozemní komunikaci, kde měl být přestupek spáchán.

Žalobce dále uvedl, že se správní orgán se řádně nevypořádal ani s dalšími odvolacími důvody, které v podaném odvolání uvedl, mimo o jiné, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Zopakoval, že se žalovaný s tímto argumentem vypořádal velmi rozpačitě, kdy na základě vlastních subjektivních dojmů uvedl, že se jedná o pouhou snahu vyvinut se z přestupku, aniž by toto tvrzení jakkoli vyvrátil za použití relevantních důkazů. Shodné bylo i nepochopení tvrzení žalobce, že převzal řízení z důvodu, aby zabránil vzniklé hrozbě, kdy řidič po spatření hlídky policie opustil sedadlo. Tuto potenciální hrozbu žalovaný vyloučil s konstatováním, že jedinou hrozbou, která byla zřejmá, byla vysoká rychlost vozidla žalobce. Z toho žalobce dovodil, že podle žalovaného je větší hrozbou pro provoz na pozemních komunikacích překročení nejvyšší povolené rychlosti, než vozidlo, které nemá řidič pod kontrolou a plně jej neovládá, přičemž důsledky takového stavu mohou být daleko závažnější, než rychlá jízda, která dle názoru žalobce nemůže postačit k prokázání materiálního znaku přestupku, pokud nedošlo k ohrožení dalších účastníků silničního provozu. Je zřejmé, že zákonné normy, které upravují provoz na pozemních komunikacích, mají primární význam ve smyslu ochrany účastníků silničního provozu. Zejména u rychlosti je nebezpečnost založena na zjevně subjektivních dojmech, kdy rozhodně nelze konstatovat, že vyšší rychlost se automaticky rovná vyššímu nebezpečí, a to za předpokladu, že je koho potenciálně ohrozit. To však v době spáchání předmětného přestupku nebylo a mohlo tedy dojít pouze k ohrožení řidiče vozidla, které rychlost překročilo. Žalobce je toho názoru, že ohrožení, kterému se vystavuje například rychlou jízdou, nemůže být předmětem zájmu orgánů veřejné moci a za ohrožování vlastní osoby nemůže být jakkoli postižen.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky uvedl, že z oznámení přestupku a svědeckých výpovědí zasahujících policistů bylo zjištěno a prokázáno, že došlo ke spáchání přestupku žalobcem a bylo také určeno jednoznačné místo spáchání přestupku. Svědci bez pochybností uvedli, že vozidlo řídil žalobce, který byl na místě projednání přestupku ztotožněn a jehož vozidlo od zjištění přestupku policisté následovali.

K žalobní námitce týkající se neprokázání materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že je nezpochybnitelné, že u předmětného přestupku došlo k naplnění jak materiálního, tak formálního znaku současně. K naplnění materiálního znaku předmětného přestupku dojde nejen ohrožením bezpečnosti silničního provozu, resp. ohrožením bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu, ale současně také porušením příslušného ustanovení zvláštního zákona, konkrétně ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které stanoví, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod. Žalobce jel v uzavřené obci rychlostí vyšší o 40 km/hod., než je povolena zákonem, k přestupku došlo na frekventované silnici ve směru od Náchoda do Broumova, dále jsou zde prodejny a provozovny, tedy vyšší výskyt dalších účastníků silničního provozu. Navíc k přestupku došlo v sobotu

dopoledne v 9:46 hodin, tedy v době, kdy je zvýšený nákupní ruch. Žalobce tak ohrozil zájem společnosti - bezpečnost provozu na pozemní komunikaci velmi rychlou jízdou v obci, přičemž uvedené okolnosti svědčí o vysoké míře společenské nebezpečnosti překročení rychlosti v daném úseku. Žalovaný dodal, že k řízení přistoupil odpovědně a nezájatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 1. 2015, čj. 58343/14/DSH/VF, sp. zn. KS 12298/2014 DSH, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 20. 9. 2014 v 9:46 hodin v obci Náchod, ulici Kladská, ve směru jízdy do centra obce Náchod, řídil motorové vozidlo tovární zn. VW Passat, registrační značky 5H8 9390, a byla mu hlídkou Policie České republiky naměřena rychlost jízdy 97 km/h v místě, kde povolena maximální nejvyšší rychlost v obci 50 km/h. Po odečtu tolerance odchyly v měření mu tak byla naměřena rychlost minimálně 94 km/h, čímž měl překročit nejvyšší povolenou rychlost v obci o 44 km/h. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 16. 2. 2015 doplněné na výzvu správního orgánu I. stupně podáním ze dne 12. 3. 2015, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

V první žalobní námitce žalobce namítal, že mu nebylo prokázáno spáchání přestupku, neboť žalovaný nevyvrátil jeho tvrzení, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil. Krajský soud této námitce nepřisvědčil, a to z následujících důvodů.

Z oznámení přestupku a úředního záznamu ze dne 20. 9. 2014 vyplývá, že uvedeného dne prováděla hlídka Policie ČR v Náchodě, ul. Kladská měření rychlosti měřicím zařízením osazeným ve služebním vozidle. V 9:46 hodin byla vozidlu tovární zn. VW Passat, registrační značky 5H8 9390, naměřena rychlost jízdy 97 km/h. Dále je v úředním záznamu uvedeno, že za vozidlem vyjela hlídka ihned, jakmile to dovolila situace v provozu, přibližně po projetí čtyř vozidel, a uvedené vozidlo bylo zastaveno v prostoru benzinové čerpací stanice Benzina v Náchodě, ul. Pražská. V řidiči vozidla byl pak dle dokladů zjištěn žalobce.

Správní orgán I. stupně zahájil dne 14. 10. 2014 řízení o přestupku a předvolal žalobce k jednání na den 19. 11. 2014. Z jednání se žalobce omluvil podáním ze dne 14. 11. 2014, v němž současně uvedl, že žádá výslech zasahujících policistů, neboť se domnívá, že „tak vysokou rychlostí nejel, tedy že bylo měřicí zařízení použito

v rozporu s pokyny výrobce“. Správní orgán předvolal žalobce na další termín k ústnímu jednání, a to na 7. 1. 2015, přičemž na tento den současně předvolal svědky. I z tohoto jednání se žalobce omluvil, přičemž k věci samotné uvedl pouze to, že žádá o nařízení nového termínu jednání, aby mohl dostat veškerým požadavkům správního orgánu.

Předvolaní svědci, tj. policisté pprap. J. F. a nstržm. M. D. provádějící dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemní komunikaci dne 20. 9. 2014 v Náchodě, ul. Kladská, byli správním orgánem I. stupně vyslechnuti. Jejich výpovědi korespondovaly s údaji zaznamenanými v oznámení přestupku a úředním záznamu a nebyly ani mezi sebou v rozporu. Svědek prap. J. F. mimo jiné potvrdil, že po dostižení a zastavení vozidla sdělil žalobci důvod, proč byl zastaven, tj. že překročil rychlost.

Žalobce své tvrzení, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, uvedl poprvé až v podání ze dne 21. 1. 2015, v němž uvedl, že vozidlo řídila osoba mu blízká, jejíž totožnost je mu známa, že tato osoba, jak uvedl: „po odjezdu z místa měření vozidlo opustila, kdy jsem následně převzal řízení a byl zastaven hlídkou policie a obviněn z přestupku“. K této své verzi skutkového děje pak dále uvedl v doplnění odvolání ze dne 12. 3. 2015, že byl donucen převzít řízení, protože „řidič ihned po změření nedovolené rychlosti přešel do prostoru za zadními sedadly“, čímž žalobce odvracel vážnou hrozbu dopravní nehody.

Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že v daném případě bylo prokázáno, že přestupek spáchal žalobce, a tento závěr považuje soud za dostatečně spolehlivě zjištěný. Důkazní řízení je opřeno nejen o listinné důkazy, ale i o výpovědi policistů provádějících kontrolu, o jejichž věrohodnosti nevznikly žádné pochybnosti. Náležitě zjištěný skutkový stav tak nemohlo úspěšně zpochybnit samotné tvrzení žalobce o tom, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Především nelze přehlédnout, že toto své tvrzení uvedl poprvé až po cca 4 měsících od spáchání předmětného přestupku a cca 3 měsíce od zahájení správního řízení, tj. ve svém vyjádření ze dne 21. 1. 2015, přestože by bylo lze očekávat, že takovou zcela zásadní skutečnost sdělí ihned po zastavení policejní hlídkou nebo nejpozději ihned po zahájení správního řízení. Ve své komunikaci se správním orgánem I. stupně se však soustředil pouze na své omluvy z nařízených jednání, ve své omluvě ze dne 14. 11. 2014 dokonce uvedl, že žádá výslech zasahujících policistů, neboť tak vysokou rychlostí nejel, a že má zato, že měřící zařízení bylo použito v rozporu s pokyny výrobce. Tedy po celou dobu správního řízení před orgánem I. stupně do vydání přípisu ze dne 7. 1. 2015, kterým mu bylo oznámeno ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, sám žalobce vznášel argumenty z pozice řidiče viněného z předmětného přestupkového jednání (že nejel tak vysokou rychlostí, že měřící zařízení bylo použito v rozporu s pokyny výrobce, že v daném čase a místě přestupkovým jednáním nemohlo dojít k ohrožení či omezení jiných účastníků silničního provozu). Navíc jeho tvrzení o tom, co po změření rychlosti dělal onen řidič, který měl řídit vozidlo, není zcela konzistentní. Nejprve (v podání ze dne 21. 1. 2015) uvedl, že osoba, která vozidlo řídila „po odjezdu z místa měření vozidlo opustila“, a že proto musel převzít řízení a teprve pak byl zastaven hlídkou policie a obviněn z přestupku. V odvolání, resp. jeho doplnění ze dne 16. 2. 2015, uvedl, že řidič, který v okamžiku spáchání přestupku vozidlo řídil, „ihned po změření nedovolené rychlosti přešel do prostoru za zadními sedadly“, a proto že žalobce

převzetím řízení odvracel vážnou hrozbu dopravní nehody. Je to tedy právě žalobcem předkládané líčení skutkového děje, které působí rozpačitě, a nikoliv (jak namítl žalobce) argumentace žalovaného, který tuto skutkovou verzi o řízení vozidla v době spáchání přestupku jinou osobou s poukazem na shromážděné důkazy ve věci důvodně označil za účelovou.

Žalobcovo tvrzení o tom, že neřídil vozidlo, dále vyvrací i úřední záznam a výpovědi policistů. Jestliže policisté za vozidlem vyjeli ihned po projetí pouze čtyř vozidel, vozidlo krátce nato dojeli na křižovatce zvané „U Itálie“ a zastavili jej následně v prostoru čerpací stanice Benzina v ulici Pražská, pak v případě, že by žalobce zastavil vozidlo ještě před zmíněnou křižovatkou z důvodu vystoupení oné další osoby, by policistům tato skutečnost na zmíněném úseku na Kladské ulici, kteří jeli v odstupu čtyř vozidel za ním (po dojetí pak bezprostředně za ním), bezpochyby neušla. Nic v tomto smyslu však nevypověděli a především nic takového jim žalobce při zastavení ani nesdělil, přestože mu byla sdělena podstata přestupku, kterého se dopustil (tj. překročení rychlosti).

Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce, dle které se žalovaný nezabýval tím, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je žalobci kladen za vinu. Dle jeho názoru byla totiž možnost ohrožení kohokoliv jeho jednáním vzhledem k době spáchání předmětného skutku velmi nízká.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno zákonem o přestupcích nebo jiným zákonem, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona o přestupcích) a zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem je zřejmý. Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu definuje ustanovení § 125c zákona o silničním provozu.

Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a více nebo mimo obec o 50 km/hod. a více. Ustanovení § 18 odst. 4 písm. téhož zákona stanoví, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod., a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/hod. Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu tak naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Upravuje-li § 18 odst. 4 tohoto zákona rychlost jízdy v obci, pak ten, kdo takto upravenou rychlost nerespektuje, porušuje zákon.

Jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku včetně naplnění materiálního znaku se zabýval žalovaný na straně 15 a 16 žalobou napadeného rozhodnutí a před ním správní orgán I. stupně na straně 6 (rozhodnutí I. a II. stupně se považuje za jeden celek). Z jimi prezentované úvahy přitom zřetelně vyplývá, že za žalobcem porušený chráněný zájem označily organizaci dopravy na určitém území vyplývající z úpravy místní i obecné, individuálně pak zájem těch, kteří respektují úpravu pro rychlost jízdy v obci, a tak jako ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na

pozemních komunikacích dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Dle správních orgánů tyto zájmy žalobce svým jednáním porušil, správní orgán I. stupně konstatoval, že se jednalo o úsek na frekventované silnici ve směru Náchod - Broumov, kde se vyskytuje jednak větší množství motorových vozidel (po pravé straně ve směru do centra se nacházejí prodejny a provozovny, po levé straně prodejna pečiva), i větší pohyb chodců, příp. cyklistů, a tedy čím rychleji zde řidič motorového vozidla jede, tím se mu přímo úměrně prodlužuje brzdná dráha, což může mít vzhledem k uvedeným okolnostem tragické následky. Vzhledem ke zjištěnému překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobcem v daném úseku označil správní orgán I. stupně míru společenské nebezpečnosti za vysokou. Žalovaný pak rovněž zdůraznil nebezpečnost takového jednání, a to i s ohledem na dobu spáchání přestupku v době nákupního ruchu v sobotu dopoledne. Krajský soud považuje úvahu správních orgánů pro zhodnocení shora popsaného jednání žalobce z hlediska naplnění materiální stránky skutkové podstaty předmětného přestupku v zásadě za dostačující.

Zákon o silničním provozu stanoví maximální povolenou rychlost v obci i mimo obec, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Překročením zákonem povolených rychlostí je porušen chráněný zájem, neboť při překročení povolené rychlosti, v nyní posuzovaném případě výrazném, řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané i nepředpokládané, které mohou nastat v provozu, a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek jak jiných osob, tak i svůj vlastní, z důvodu, že se délka brzdné dráhy vozidla s rychlostí zvětšuje.

Nutno znovu připomenout, že žalobce stanovenou maximální povolenou rychlost překročil výrazně (o 44 km/hod.), což mělo za následek vznik reálného nebezpečí ohrožení zdraví, života a majetku žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu. Porušení zákonné povinnosti uvedeným způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Jde bezesporu o ohrožení zájmu chráněného zákonem, když podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona je přestupkem „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“. Nešlo přitom o žádné nevýznamné překročení povolené rychlosti v obci, proto se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že možnost ohrožení kohokoliv uvedeným jednáním byla velmi nízká. Jestliže navíc šlo o úsek, kde se nacházejí provozovny i několik obchodů, pak jízda rychlostí 94 km/hod. takovým úsekem v 9:46 hod. v sobotu, ještě zvyšovala riziko nebezpečí ohrožení chráněného zájmu. Skutečnost, zda ke konkrétnímu ohrožení dalších účastníků silničního provozu nebo dokonce přímo k nehodě došlo či nikoliv, nemůže být samo o sobě při takovém hodnocení významné. Krajský soud tedy neshledal žádné okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižovaly na takovou míru, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn.

Krajský soud uzavírá, že jednáním žalobce, tj. překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 44 km/hod., došlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť popsany skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit zejména bezpečnost silničního provozu. Žalobce přitom

o své povinnosti řídit se pravidly silničního provozu vzhledem k postavení držitele řidičského oprávnění samozřejmě vědět měl a mohl.

Dále žalobce uvedl, že se správní orgán se řádně nevypořádal ani s dalšími odvolacími důvody, které v podaném odvolání uvedl, mimo jiné, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Které další odvolací důvody měl žalobce na mysli, však neupřesnil, kromě námitky, že v rozhodnou dobu vozidlo neřídil. Tato námitka je však shodná s námitkou v žalobě uvedenou jako první v pořadí (k tomu viz shora).

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. července 2016

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně